

נשות הקמפוס

2019 יום האישה הבינלאומי

רואה את ההזדמנות שניתנה לי לעסוק בעו"ס כשליחות, ואם אצליח במהלך עבודתי להקל ולו במעט על סבלם של מטופליי, מבחינתי עשיתי את תפקידי.

הבחירה במכללה האקדמית אשקלון כמקום לימודי הייתה ברורה לי לחלוטין, היות ועבודתי במכללה ידעתי בוודאות שכאן אוכל לקבל יחד עם התואר את כל הידע והכילים הדרושים לעבודתי כעו"ס. ללא ספק, הלימודים בתוכנית הסבה לעו"ס אינם פשוטים ודרשו התארגנות מחדש של כל המשאבים של משפחתי. נאלצתי לקחת הפסקה של שנתיים משגרת חיי בכדי להתמסר ללימודי. אך זה שווה את המאמץ כי אין אושר גדול יותר מלעשות את מה שאוהבים ולאהוב את מה שעושים. היום אני נמצאת רגע לפני הגשמת חלומי. אני מודה למרציי בפקולטה לעו"ס ולמכללה האקדמית אשקלון על שליוו אותי בדרכי.

"במקום בו פחדתי ללכת עוד אלמד אחרים לרוץ" הביטוי הזה משקף בדיוק רב את מצבי בעת זו, בה אני ניצבת בפני שינוי כיוון בחיי המקצועיים ולומדת בתוכנית הסבה לעבודה סוציאלית. הוא מרמז על הקשיים עימם התמודדתי (ועודני מתמודדת), על נכונותי לתרום מניסיוני ולסייע לאחרים, ועל רצוני "לסגור מעגל".

אני בת 40, נשואה, אם לשלושה ילדים. בעשר השנים שקדמו ללימודי עבודתי בתפקיד מנהלי במכללה האקדמית אשקלון. מה שהניע אותי לעשות את הצעד הזה היא העובדה שהבן האמצעי שלי מאובחן עם אוטיזם. האימהות לילד הזה היא המשימה הקשה של חיי, אך היא גם המשימה החשובה בחיי והמשימה שהכי שינתה את חיי.

קצרה היריעה מלתאר את כל קשת הרגשות שעימם מתמודדת אימא לילד מיוחד שכזה. החל מדאגה אין סופית, המשך ברגשות אשם וכלה בחוסר אונים. לכל אורך הדרך ניסיתי כמה שפחות לעסוק בשאלה "למה" וכמה שיותר לחשוב "למה". וכשמצאתי את התשובה הבנתי שאני צריכה לקחת את כל אותן התובנות והכוחות שלי ולנתבם למקום של עזרה לאחרים. אני